

Historie: Smrt Slobodana Miloševiče - politická vražda svedená na oběť. Jen další Slovan zavražděný Anglosasy

- CZ24 News | 30. srpna 2022

JUGOSLÁVIE: V létě 2004 jsem se setkala se bývalým jugoslávským prezidentem Slobodanem Miloševičem ve vězení Scheveningen, když jsem byla povolána jako svědek obhajoby. Než jsem mohla vejít dovnitř, musela jsem projít čtyřmi absolutně oddělenými kontrolními místy. Nemohla jsem pronést nic než papíry/spisy. Každá další kontrola byla důkladnější, než předešlá. Nikdo, kdo se setkal v posledních čtyřech letech s Miloševičem by neuvěřil, že by riskoval sebevraždu před koncem procesu. A nikdo, kdo navštívil Scheveningen v Haagu nemůže věřit fantastickým tvrzením, že by byl schopen propašovat do vězení nepředepsané léky. Tato tvrzení spíše dávají tušit, že odpovědní činitelé se zoufale snaží skrýt své vlastní zločiny.

Má svědecká role měla spočívat na mé cestě do Jugoslávie na jaře 1999. Během 78 dnů trvajícího bombardování jsem navštívila bombardované školy, nemocnice, teplárny a tržiště, kde jsem všude zaznamenávala a nahrávala škody způsobené civilnímu obyvatelstvu. Navíc jsem od roku 1993 psala o zákulisní roli USA ve rdoušení a tlaku na rozkouskování Jugoslávie.

Dokonce i když bylo mé jméno zařazeno do seznamu svědků obhajoby, tak bylo třeba podstoupit velmi komplikovanou a zdlouhavou proceduru, abych mohla vězení navštívit. Ačkoliv bylo v den návštěvy už všechno schváleno, stejně trvalo ještě čtyři hodiny, než jsem se dostala přes všechny kontrolní body do zvláštního bloku uvnitř vězení, kde jsou drženi obžalovaní Mezinárodním trestním tribunálem pro bývalou Jugoslávii (ICTY). Tento blok je absolutně oddělen od obecné populace a silně monitorován.

Vězení Schveningen je maximálně hlídané zařízení, které používá nejmodernější technologie. Miloševič a další obvinění jsou ubytováni ve zvláštním oddělení uvnitř většího vězení. Toto oddělení má čtyři patra, která mají každé po dvanácti celách. Blok je hlídán speciálními strážemi OSN. Kamery jsou všude. Veškerý pohyb vězňů je sledován a kontrolován. Když byl prezident poprvé umístěn do cely, tak světla svítila dokonce 24 hodin denně a byl sledován jeho sebemenší pohyb.

Odkud se vzal Rifampicin?

Nyní holandské úřady prohlašují, že Miloševič bral vzácné, těžko získatelné antibiotikum, které se užívá například na lepru a tuberkulózu. Tento lék má jedinečnou schopnost neutralizovat léky užívané na vysoký tlak. Jak se tento lék dostal do Miloševičova systému? Miloševič byl držen ve vězení s maximální třífázovou ochranou. Byl střežen speciální jednotkou ve vězení, které kdysi sloužilo i jako zařízení nacistům pro držení holandských odbojářů.

Když byl 12. ledna nalezen Rifampicin v Miloševičově krvi, ICTY držel zprávu v utajení i dokonce před Miloševičovými lékaři, kteří si stěžovali, že něco strašně poškozuje zdraví obžalovaného. Zatímco vězeň i vybraní právníci z Výboru pro jeho ochranu požadovali zdravotní informace, úředníci ICTY na ní seděli. Pokud úředníci ICTY skutečně věřili, že propašoval do vězení jedovaté léky, proč nezveřejnili tuto zprávu o hodně dříve?

Stejně exotické je tvrzení, že Miloševič předstíral nemoc, aby proces zdržoval. Žaloba zdržela proces

nejprve tím, že přidala obvinění týkající se Chorvatska a Bosny v momentě, kdy si uvědomili, že nemají důkazy pro tvrzení ohledně Kosova, a dále tím, že od února 2002 do února 2004 představila stovky svědectví, které vytvořily 500 000 stran textu.

Pokaždé, když byl Milošević příliš nemocný, než aby mohl pokračovat v soudní síni, žaloba toho využívala, aby mu vnutila právníka a tím porušovala právo obžalovaného bránit se sám, stejně jako právo odmítnout vnučeného právníka. **Milošević byl připraven použít proces jako platformu k obhájení nejen sebe, ale i lidu Jugoslávie a k obvinění USA, Německa a sil NATO ze zločinného zničení jeho země.** Uvítal soud, jako jedinou platformu, kde mohl uvést svůj historický záznam/zápis. V jeho slovech, která zněla v soudní síni neustále vysvětloval, proč chce a je i přes špatné zdraví odhodlán pokračovat.

S Miloševičem jsem se setkala ve speciální místnosti, která byla jediným místem, kde mu ICTY povolil pracovat, nebo si připravovat podklady pro svou obhajobu. Kdykoliv se mu zvýšil krevní tlak, nebo byl neschopen pokračovat při jednáních soudu, byl mu také znemožněn přístup k materiálům své obhajoby.

Miloševičovy kardiovaskulární problémy, a zvláště vysoký tlak, několikrát zpozdily soud. Úředníci ICTY se pokaždé pokusili využít jeho zdravotních problémů v neustálém úsilí odeprít mu právo řídit si vlastní obhajobu. Ani nemoc, ani zdržování mu tedy nijak nepomáhalo při jeho obraně.

ICTY tvrdil, že Milošević tajně bral léky a zároveň se vyhýbal užívat léky předepsané. Milošević na tato tvrzení osobně odpověděl 1. září 2004: „Vy zřejmě neznáte praxi ve vaší vazební jednotce. Svoje léky beru v přítomnosti stráží. Dostávám je. Beru je v přítomnosti strážce, která zaznamenává do knihy přesný čas, kdy jsem léky užil.“

Přes život ohrožující riziko, které se zvyšovalo s každým sporem s žalobou, odmítli úředníci tribunálu dokonce i pravidelné kontroly zdravotního stavu bývalého prezidenta. Celé měsíce také odmítali přístup specialistů, kteří byli ochotni přijít do Scheveningenu, a zdržovali tak jejich péči.

Miloševičovo vlastní vysvětlení jeho zdravotních problémů je mnohem více logické a důvěryhodné, než vysvětlení ICTY. **V dopise adresovaném ruskému velvyslanectví psal dva dny před svou smrtí, že nebral více než čtyři roky žádná antibiotika. Ptá se tam také, proč lékařská zpráva o objevení Rifampicinu v jeho krvi byla utajována déle než dva měsíce. Dále píše, že věří, že byly podniknuty aktivní kroky ke zničení jeho zdraví, a varuje, že může být tráven a že jeho život je v nebezpečí.**

Způsob, jakým ICTY zacházel s Miloševičovou smrtí byl podobný způsobu, jakým bylo zacházeno s celým procesem. Byl to pokus obvinít oběť ze zločinu.

ICTY není skutečný mezinárodní soud, který by byl schopen obvinít nějakého válečného zločince. Je to politický soud založený Radou bezpečnosti OSN na naléhání ministryně Madaleine Albrightové v roce 1993, které porušilo Chartu OSN. Jeho působnost je omezena pouze na území bývalé Jugoslávie a drtivá většina vězňů jsou Srbové. Je to nástroj propagandy a internační tábor pro politické vězně, který se tváří jako nestranný soud. Chce potrestat oběti za zločiny spáchané proti nim a osvobodit imperiální síly, které napadly, bombardovaly, rozkrájely a vynutily privatizaci Socialistické federativní republiky Jugoslávie.

Když se mnou Milošević diskutoval o procesu, tak rozsah jeho historických znalostí, i jeho energie přes špatný zdravotní stav nám dovolili i přes mou únavu po letu a čtyřhodinovém martyriu vstupních kontrol ukončit náš rozhovor s nadšením pro následující kroky u tribunálu.

Ted' je svět žádán, aby věřil, že je Milošević zodpovědný za svou vlastní smrt. To je tak neuvěřitelně složitý scénář a komplikovaně sebevražedný příběh, který je asi tak podobně nepravděpodobný, jako obvinění, kterým čelil. Koupená a placená korporativní média přijala a propagovala popis jeho smrti stejně podlézavým způsobem, jako přijala samotnou existenci tohoto ilegálního soudu a ospravedlnění/omluvu pro zničení Jugoslávie.

Milošević je nyní pryč. Ale souhrn jeho odpovědí během dvou let procesu a jeho zahajovací obhajovací řeč žijí dál. Zanechal rozléhající se obvinění USA a Evropy ze silového zásahu na Balkáně v historickém dokumentu ve stylu/formátu „Obviňuji/žaluji“ („I accuse“). Jeho řeč, která obsahuje rozsáhlou dokumentaci a faktické detaily, byla vydána v srbštině, řečtině, francouzštině, ruštině a angličtině (v té době již i v češtině-pozn.red.). Ohlas řeči, která vyšla pod názvem „Obhajoba mluví - pro historii a budoucnost“ (IAC 2006) bude trvat ještě dlouho potom, co se laciná válečná propaganda zhroutila.

AUTOR: Sara Flaunders

[ZDROJ](#)